

SOPHIE KING

De bruiloft

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Becky

‘O mijn god waar blijft zenou! Dat stomme stomme achterlijk mens had hier een halfuur geleden al moeten zijn. Ik kom nogtelaat op mijn werk! Wat ongeloflijk irritant, wateenpuin hoop!’

‘Mammie.’ Ben trok aan haar saliegroene broek, vers van de stomerij. ‘Niet huilen, mammie. Er wordt geklopt.’

Shit! Inderdaad. Laura zeker. Becky hoopte maar dat de oppas haar woede-uitbarsting niet had gehoord en zwaaide de deur open.

‘Sorry dat ik zo laat ben.’

Niet voor het eerst. Becky raakte extra geïrriteerd door het ontspannen Australische accent. Verdorie! Hoe kón ze zo kalm zijn?

‘In de verkeerde bus gestapt.’ Laura liep rustig het huis in, liet haar appelgroene rugzak op de grond vallen en knielde om de veters van haar roze met zilverkleurige sportschoenen te strikken. ‘Maar het was wél interessant.

We reden langs een speeltuin met een paar súper speeltoestellen.’

Ben had zijn moeders benen losgelaten en klampte zich nu aan die van Laura vast. Becky’s hart sloeg een slag over. Als haar zoon op zijn zesde al niet loyaal was, was er dan nog wel hoop voor hem als hij straks oud genoeg was om te daten?

‘Mammie zei dat het ongelooflijk irritant was dat je zo laat was.’

Ben klom nu via Laura’s strakke spijkerbroek omhoog. Nog even en hij hing aan haar armen.

‘Nee hoor, echt niet,’ begon Becky. Het zweet druppelde naar beneden tussen haar schouderbladen, die lekker bruin waren dankzij zes gratis sessies in ruil voor een bespreking op de beautypagina. ‘Ik bedoelde alleen maar dat...’

‘En,’ kwetterde Ben verder, terwijl hij aan Laura’s arm zwaaide, ‘ze zei dat je een stom, stom achterlijk mens was...’

Becky greep haar dunne, zwartleren diplomatenkoffertje dat bij de deur stond onder het beige met zwarte schilderij dat Steve laatst had gekocht, ook al was het belachelijk duur geweest. Toch was het wel een blikvanger, met dat driehoekige Picasso-achtige naakt, en paste het bij de glanzende houten vloeren die ze in plaats van vloerbedekking in het hele huis hadden gelegd.

‘Ik moet ervandoor. Vandaag is de redactievergadering en het is al... o shit, halfacht! Luister, Laura, Daisy slaapt nog. Toen ik haar gisteravond naar bed bracht, heb ik haar iets gegeven tegen haar verkoudheid.’

Fronsend zei de oppas: ‘Ik dacht dat de huisarts had gezegd dat je dat niet moest doen.’

‘Nou, ze slaapt anders niet.’ Becky hoorde zelf dat het er veel te scherp uit kwam, maar ze kon haar woorden niet meer terugnemen. ‘Ik heb de spreadsheet opnieuw moeten maken (evenwachtenBen) omdat Daisy’s gymnastiekles naar dinsdag is verplaatst, maar dat botst met de Wriemel en Gichel-sessie zodat een van de andere moeders – weet nu even niet meer precies wie, maar dat zie je wel als ze hier is – haar... WATISER, BEN?’

‘Mag ik mee naar je werk? Ik kan je wel helpen. Wist je dat een vlo meer dan vijftig keer zijn eigen lengte kan springen? Dat las ik op internet, op *Ask Jeeves*.’

‘Nee, dat wist ik niet en trek alsjeblieft niet zo aan mijn broek. Laura, als het niet duidelijk is, sms me dan even, maar bel me niet.’

‘Waarom niet, mammie?’

‘Omdat vandaag de redactievergadering is.’ Becky hoorde haar stem schrill worden. Als ze nu niet maakte dat ze buiten kwam en een taxi vond, ging het helemaal mis. ‘Tot later. Als Steve belt, zeg je maar dat hij me vanavond moet bellen.’

Goddank. Zodra ze door de chroomkleurige automatische draaideur liep, voelde Becky zich al beter. Hier, bij het tijdschrift *Charisma*, was zij Becky Hastings, redacteur van Features, in plaats van Becky Hughes, hopeloze moeder die het zonder een oppas niet redde.

Goddank was er hier niemand die tegen haar schreeuwde terwijl ze alleen maar wilde slapen. Niemand die allemaal onmogelijke vragen stelde, zoals waarom wolken in de lucht blijven hangen en niet naar beneden vallen. Niemand die bijna veertig graden koorts had zoals Daisy vorige winter op Laura’s vrije dag, wat haar de stuipen op het lijf joeg omdat ze dacht dat haar dochter doodging terwijl ze de volgende dag alweer vrolijk rondsprong.

‘Ik hou van mijn kinderen,’ zei Becky zacht, als om zichzelf te overtuigen. En dat was zo, ze hield van ze. Maar niemand – en haar moeder, die wanhopig graag had gewild dat ze zwanger raakte, al helemaal niet – had haar verteld dat het zo zou zijn!

Glimlachend liet ze haar ID-kaart zien aan de nieuwe jongen bij de receptie (die zag er niet slecht uit!), stapte de lift in en bekeek zichzelf even in de spiegelwand. Glanzend, kastanjebruin haar in een keurige bob, dankzij de wonderbaarlijke kapper; licht reflecterende foundation, gratis ter beschikking gesteld door Beauty en – o, nee! – het begin van wallen onder haar ogen door de vele avonden overwerk. Daar moest ze het ook maar eens met Beauty over hebben.

Eerste verdieping. Naar boven. De wanden van de lift hingen vol met de

promo's van die week. Een proeverij in de keukens van *Homes To Come Back To* die vorige maand was gelanceerd. Een praatje door Annabelle Karmel over gezinsmaaltijden voor een van de tijdschriften voor ouders. Uitverkoop van beautyproducten bij een andere bekende glossy in het gebouw. Misschien kon ze daar wel even naartoe als de redactievergadering op tijd afgelopen was.

Becky stapte op de derde verdieping uit de lift en zag dat de reclameafdeling de anderhalve meter hoge poster had verwisseld. Nu hing er de nieuwste omslag van *Charisma*, met als grootste kop:

ELKE DRIE MINUTEN EEN EXPLOSIEF ORGASME!

Ze was er best trots op. Oké, het was niet helemaal de waarheid, maar die kop had wél lezers getrokken. Becky glimlachte even. Ze zou dat eens met Steve moeten uitproberen, als hij een keer niet op zakenreis was.

Ze schoof haar kaart door het securitypaneel en duwde de deur open. Volgens de neon wandklok was het weliswaar nog maar negen minuten over acht, maar het was al smoordruk op de verdieping. Toen Becky net begonnen was als journaliste, waren er kleine hokjes waar je een beetje privacy had. Nu was het één grote kantoortuin, zodat het eigenlijk onmogelijk was een privételefoongesprek te voeren. Iedereen kon zien wat iedereen aan het doen was.

‘Goedemorgen,’ zei ze tegen Steffi, de *personal assistant* van de hoofdredacteur. Steffi glimlachte zenuwachtig. Iedereen was gespannen op de dag van de redactievergadering. En terecht. Cat, de hoofdredacteur, had de huidige oplage van *Charisma* alleen tot deze hoogte kunnen brengen door het uiterste van haar mensen te eisen. Over precies tweeëndertig minuten zouden ze zich allemaal naar haar ruime kantoor met glazen wanden begeven (een van de weinige voordelen van het hoofdredacteurschap, voor zover Becky kon beoordelen). Dan zou Cat met haar gevaarlijk innemende stem aan ieder afdelingshoofd vragen wat de plannen waren voor de editie van die week. Ze zou waarschijnlijk een elastische tailleband dragen, ook al was haar tweeling al twee en had ze haar postnatale buikje al eeuwen kwijt moeten zijn. Eerder *Devil wears H&M* dan *Devil wears Prada*, had Becky een keer tegen Steve gezegd.

Zoals bij de meeste weekbladen werkten ze bij *Charisma* tweeënhalve maand vooruit, maar als een verhaal hot was, echt hot, dan konden ze het er later nog in proppen.

‘Shit!’ Becky opende haar e-mails. ‘Waar is de kopij van het artikel “Ik wilde mijn baby op eBay verkopen” gebleven? Gisteravond was het er nog.’

‘Er is vannacht een stroomstoring geweest,’ zei Bel van Showbizz aan de

andere kant van de kantoortuin. ‘We zijn allemaal wat kwijt. ICT is ermee bezig.’

Weer voelde Becky het paniekzweet langs haar ruggengraat druppelen. ‘Maar dat artikel heb ik nodig voor de redactievergadering!’

‘Heb je het uitgeprint?’

Nee, dat had ze verdorie niet, omdat het al ontzettend laat was toen ze gisteravond naar huis ging. En dat was waarschijnlijk ook de reden dat Laura vanochtend te laat was gekomen, als een subtiel teken dat ze baalde van de werktijden van haar werkgeefster.

Verdorie, ze kon zich niet eens meer precies herinneren waar dat artikel ook alweer over ging. Becky streek met haar handen door haar korte kapsel. Wacht even. Omdat een vrouw uit een afgelegen dorp in de Midlands haar creditcardrekening niet kon betalen, had ze geprobeerd haar kind op eBay te verkopen (de veiling was op tijd gestopt). De vrouw had een postnatale depressie als excuus opgevoerd, maar dat had haar er niet van weerhouden een interview te geven en de vergoeding van zeventienhonderdvijftig pond te incasseren.

Misschien kon ze een paar aantekeningen uittypen, maar dat zou niet genoeg zijn. Cat zou het hele verhaal willen horen en dat zou ze haar niet kunnen geven. Becky pakte haar telefoon en toetste het nummer van de ICT-afdeling in met een gevoel alsof er een golfbal in haar keel vastzat. ‘Met Becky Hastings van Features van *Charisma*. Ja, ik weet dat je het druk hebt. Wat ik wil weten is hoe de... hoe ik aan de kopij kan komen van een artikel dat er gisteravond nog was maar nu niet meer?’

Verdoofd luisterde Becky naar de technische blabla van het meisje aan de andere kant van de lijn. Ze kon niet veel meer hebben. Echt niet! *Piep*. Ze keek naar de display van haar mobieltje en zag Steves naam opflitsen. Hij zou moeten wachten. ‘Wat? Wanneer? Nou, dat is niet snel genoeg. Over een kwartier heb ik een redactievergadering en ik moet het nu hebben.’

‘Geen succes?’ vroeg Bel meelevend toen ze de telefoon op de haak smeed. ‘Nee.’ Becky voelde hete tranen van frustratie in haar ogen prikken. Ze zou een ander artikel moeten schrijven, maar waarover dan? Ze scrolde door de lijst met coverstory’s die ze nog niet had weggegooid en bekeek alle opties. Die jongen die in een pretpark door een bekende pedofiel was lastiggevalen? Nee, dat zou botsen met dat artikel over hoe je ervoor kon zorgen dat je kinderen veilig over straat konden. Het artikel over die bruidegom die een week voor de bruiloft met alle zes de bruidsmisjes naar bed was geweest? Te veel overeenkomsten met dat artikel van vorige maand ‘Bekentnissen op een Vrijgezellenavond’.

De telefoon ging! Becky greep hem vast alsof het een reddingsboei was. Lieve god, alsjeblijft, laat het dat meisje van ICT zijn, alsjeblijft...

‘Becky!’

Zoals altijd verstijfde ze toen ze haar vader hoorde. Zijn stem verplaatste haar naar een andere wereld, toen hij alles nog in orde kon maken. Toen hij er nog voor haar was, voordat hij en mama waren gescheiden. Toen hij nog een echte vader was.

‘Papa. Luister, het komt nu niet goed uit.’

‘Dat weet ik en ik zou je nooit op je werk hebben lastiggevallen, maar ik heb je gisteravond gebeld en je nam niet op en...’

‘Papa, alsjeblieft.’ Becky voelde dat ze hysterisch werd. ‘Ik kan nu niet praten.’

‘Ik moet je iets vertellen.’ Zijn stem was laag en vast. ‘Ik ga trouwen, Becky. En ik wilde dat je dit wist voordat je het van iemand anders hoorde.’

Becky klemde de telefoon stevig vast. Opeens zag ze alles wazig. Vaagweg registreerde ze dat ze op haar beeldscherm de kop ‘Ik wilde mijn baby op eBay verkopen’ zag opflitsen, maar dat leek niet meer belangrijk. Papa ging trouwen? Met wie? Wanneer?

Ze hoorde dat hij diep inademde, alsof hij dit had geoefend. ‘Ze heet Monique en ik heb haar via mijn werk leren kennen. We gaan in november trouwen, maar ik zou het fijn vinden als je haar zo snel mogelijk leert kennen.’ Hij zweeg even en door de stilte heen hoorde ze zijn nervositeit. ‘Ik weet wel dat we het de laatste jaren niet altijd eens waren, maar ik zou graag je zegen willen, Becky. Alsjeblieft.’

2

Helen

Helen was in gedachten tulpenbollen aan het planten toen haar mobieltje rinkelde. Dat deed ze altijd in het voorjaar; die bloeiden dan in het begin van de zomer als de tulpen van ieder ander allang uitgebloeid waren, en dan zei iedereen: ‘Wat fijn voor je dat jouw tulpen nog bloeien!’

Normaal gesproken plantte ze haar tweede golf in januari, maar om de een of andere reden was ze dat nu vergeten. Zou het al te laat zijn? Misschien niet, gezien het rare weer van de laatste tijd. Verdorie, daar ging haar telefoon alweer. Ze bedacht dat haar mobieltje altijd rinkelde als het niet uitkwam, zoals nu, nu ze in de auto zat. Meestal zat ze op handen en voeten in de tuin en moest ze eerst haar modderige handen aan haar spijkerbroek afvegen voordat ze dat rot ding kon openklappen.

Ooit, beloofde ze zichzelf terwijl ze een parkeerplaats op reed waardoor de vrachtwagen achter haar kwaad toeterde, zou ze een nieuwe mobiele telefoon nemen, eentje die ze met één hand kon openklappen zodat ze haar schepje niet hoefde neer te leggen. Misschien zo’n Bluetooth waar haar schoonzoon Steve het steeds over had.

Het was prima dat ze het Tijdperk van Tena Lady was binnengetreten, maar dat betekende natuurlijk niet dat ze verder niet met haar tijd meeging. ‘Hallo?’

Degene die haar belde, praatte razendsnel en het wás dat ze zo opgefokt klonk, anders had Helen de telefoon weer dichtgeklapt en was ze doorgesgaan met in gedachten tulpenbollen planten.

‘Becky? Wat fijn dat je belt, liefje.’

‘Papagaatweertrouwen!’

Helen dacht heel even dat haar dochter had gezegd: Papa gaat weer rouwen. Haar busje rammelde toen er een andere grote vrachtwagen voorbijreed.

‘Rustig aan, kindje. Zeg dat nog eens.’

‘Ik doe rustig aan. Je hebt me wel gehoord.’

‘Nou, ik dacht dat je zei dat papa weer ging rouwen.’ Ze hoorde zichzelf zenuwachtig giechelen. ‘Maar dat is onmogelijk.’

‘Doe niet zo stom, mama. Ik zei dat papa weer gaat trouwen. Met een vrouw die Monique heet en die hij via zijn werk heeft leren kennen. Wist je al van haar?’

Helen voelde letterlijk dat haar hart een sprongetje maakte en tegen haar

ribben tuimelde. Tegelijkertijd werd haar keel dichtgeknepen en haar borstkas gevoelloos. Ze dacht even dat ze moest overgeven. ‘Nee, nog niet. Het is wel goed, Dandy. Terug op de bank. Ik zei, ga terug! Gatver, je hebt alweer een scheet gelaten!’

‘Lieve help, mama, kun je niet eens twee minuten aandacht aan mij schenken?’

Helen keek naar haar oude, iets te dikke labrador die door zijn hoge leeftijd op de meest ongelegen momenten scheten liet. Alsof hij voelde dat ze ontzettend was geschrokken, was hij naar voren gesprongen en begon hij fanatiek haar gezicht te likken. ‘Natuurlijk wel, liefje. Weet je zeker dat papa echt gaat trouwen en dat hij niet gewoon weer verloofd is?’

Wat ze eigenlijk wilde zeggen was: ‘Je vader zei altijd dat hij nooit meer wilde trouwen, omdat hij niemand meer durfde te vertrouwen na wat ik hem had aangedaan.’ Of misschien: ‘Weet je zeker dat hij gaat trouwen? Want je vader heeft de laatste tien jaar zoveel vriendinnetjes gehad dat hij zich niet aan één vrouw lijkt te kunnen binden.’

Maar er waren een paar dingen – heel veel dingen eigenlijk – die een moeder niet tegen haar dochter kon zeggen. In de loop van de tijd had ze geleerd haar mond te houden en alleen in gedachten een opmerking te maken.

‘Tuurlijk weet ik het zeker. Hij belde me net op mijn werk.’

‘Op de dag van de redactievergadering?’

‘Het verbaast me dat je dat hebt onthouden.’

Je hoeft niet zo sarcastisch te doen. ‘Natuurlijk heb ik dat onthouden. Als ik je op een dinsdag op je werk probeer te bellen, dan zeg je... dan zeg je dat het niet goed uitkomt.’

‘Dat is ook zo.’ Becky’s stem klonk nu gedempt, alsof ze haar handen voor de microfoon hield. ‘Als je hier werkte, zou je het wel begrijpen.’

Ja hoor, daar had je het weer! Die constante verwijzing naar het feit dat zij nooit op een kantoor had gewerkt, maar haar leven had ‘verspild’ aan het fulltime moederschap. ‘Sorry, het zal wel zwaar zijn.’

‘Ja, dat is het.’ Becky klonk iets vriendelijker. ‘Maar wat doen we met papa? Hij kán niet zomaar met haar trouwen. We kénnen haar niet eens!’

‘Nou, je kunt het hem niet beletten.’ Helen aaide Dandy’s vacht; dat vond ze kalmerend en ze putte er troost uit. Ze herinnerde zich hoe ze hem als puppy had uitgezocht, samen met Geoff en de kinderen, toen ze nog een echt gezin waren. ‘Hij is een volwassen man. Heb je een afspraak om haar te leren kennen?’

‘Hij wil dat ik volgende week een keer kom eten.’

Laat me maar weten hoe ze is, zou Helen willen zeggen.

‘Ik laat je wel weten hoe ze is.’

‘Alleen als je dat wilt,’ was haar te snelle reactie.

Hoe oud was ze? Welke kleur haar had ze? (Haar eigen haar had nog precies dezelfde kleur als dat van haar dochter, maar misschien wilde Geoff weleens iets anders dan hun van nature glanzende kastanjebruin.) Wat deed ze voor werk? (Misschien was ze wel model, zoals zijn vorige vriendin.) Zo ja, had ze dan maatje 34? Helen was er trots op dat ze, anders dan veel van haar leeftijdgenotes, nog steeds maat 40 onder de taille had en maat 38 erboven, dankzij haar werk in de tuin en haar wandelingen met de hond.

‘Hebben ze al een datum geprikt?’

‘Ja. Dat is nog zoiets, november, 25 november.’

Hoe kónden ze?

‘Onnadenkend, vind je niet? Je zou toch denken dat hij zich dat wel zou herinneren. Sorry, mama. Ik moet ophangen.’

Helen hoorde allerlei stemmen, alsof haar dochter in een operatiezaal was en niet bij een roddelweekblad werkte. Waarom realiseerden deze mensen zich niet dat hun werk totaal onbelangrijk was? Dat alleen je gezin en het juiste doen écht belangrijk waren? Dat was namelijk precies wat zij zich ruim tien jaar geleden niet had gerealiseerd. Ze zou haar dochter er wel vandaan willen sleuren! Becky was zo ondergedompeld in die gekke wereld, terwijl ze niet eens wist wat ze met haar eigen kinderen aan moest.

‘Even nog. Hoe is het met Daisy en Ben? Ik dacht dat ik wel even langs kon komen en...’

‘Kom eraan, Cat. Ja, ik ben dat “Ik probeerde mijn baby op eBay te verkopen”-artikel nu aan het printen. Sorry, het computersysteem is gecrasht...’

Helen hoorde dat de telefoon op de haak werd gesmeten. Een baby op eBay verkopen? Dat kon niet! Dat had ze vast verkeerd verstaan. Maar het nieuwtje over Geoff had ze niet verkeerd verstaan. Ze begroef haar gezicht in Dandy’s vacht en probeerde haar gedachten op een rij te krijgen. Waarom zou hij ook niet weer trouwen? Zoals hij al zo vaak had gezegd, was zij het die hém had verlaten. En zij had zelf ook opnieuw kunnen trouwen, nou ja, in elk geval een paar keer. Maar toch...

‘Nee!’ Ze duwde Dandy stevig terug op de achterbank, bij de zak compost die ze in het tuincentrum had gekocht en draaide het contactsleuteltje om. De auto sputterde. Toe nou, laat me nu niet in de steek. Dát was beter. De bestelbus had de pest aan deze frisse voorjaarsochtenden, maar zelf was ze er gek op. Ze hield van de weerstand van de witbevoren aarde als ze de mestvork erin stak om de plaggen te keren, een manier om zichzelf te verliezen in een andere wereld.

Pas toen ze op de Little Rissington Road reed, voorbij de kerk – met zo’n reclamebord ervoor met teksten als ZIN IN EEN TOETJE? – realiseerde ze zich waar ze naartoe reed. Ze schoot bijna in de lach. Ze had geen psycholoog nodig om uit te leggen dat het nieuws over Geoff er op de een of andere

manier voor had gezorgd dat ze terug wilde naar het huis waar ze samen hadden gewoond sinds Adam een baby was; naar het huis waar ze, in elk geval een tijdje, gelukkig waren geweest. Maar waarom? Ze had haar ex-echtgenoot jaren geleden al uit haar hoofd gezet. Het deed geen pijn meer. Bovendien was zijzelf degene geweest die de knoop ten slotte had doorgehakt.

‘Het is al goed, Dandy.’ De hond jammerde, stond alert op de achterbank, met gespitste oren, alsof hij de straat herkende, ook al waren ze hier al tien jaar niet meer geweest.

‘Weet je het nog?’ vroeg ze hem. Zij wist het nog heel goed, ondanks haar pogingen het uit haar gedachten te bannen. Het kwam allemaal terug: dat de verhuizers eerder dan zij het huis verlieten, dat ze niet wist hoe ze afscheid moest nemen van Geoff die stokstijf bij de achterdeur stond, dat ze wegreed met Becky, een gemelijke tiener toen, samen met de hond.

En nu was ze hier weer en stopte ze voor de prachtige Georgiaanse pastorie met die mooie gele muur bedekt met klimop. Hoe had ze hier ooit weg kunnen gaan? Dandy was nu helemaal opgewonden, en hij drukte zijn neus tegen het raampje alsof hij erdoorheen wilde springen. Er was geen twijfel mogelijk, zelfs na al die tijd herkende hij zijn oude thuis.

Helen stapte uit de bestelbus en keek omhoog naar de witte schuiframen. Degene die hier nu woonde – na haar vertrek was het twee keer verkocht – had haar oude slaapkamergordijnen gehouden, realiseerde ze zich met een schok. Ze hadden de magnolia ook gesnoeid; niet geweldig, leek het vanaf hier; zo zou hij nooit gaan bloeien. En waarom lieten ze de rozen tegen de muur klimmen? Die hadden ze jaren geleden al moeten snoeien. En de klimop... als iemand hem niet heel vlug snoeide, zou hij het metselwerk kapotmaken. Zij had dat altijd twee keer per jaar gedaan. Maar o, daar zag ze de hyacinten dicht tegen de muur, op dezelfde plek als waar zij ze ook altijd plantte. Ze kon zich niet beheersen en knielde om eraan te ruiken. Zalig! Echt zalig!

‘Kan ik iets voor u doen?’

Helen sprong overeind en bloosde diep toen de voordeur werd opengewaaid door een man met een argwanende blik op zijn gezicht en zijn dikke grijze wenkbrauwen gefronst.

‘Neem me niet kwalijk. Ik was uw tuin aan het bewonderen.’

Hij keek naar de bestelbus die achter haar stond met op de zijkant het felroze logo LADY GARDENER. Dat was Adams idee geweest voordat hij met zijn reclamewerk was gestopt en naar Australië was vertrokken. (‘Het geeft sommige mensen een veiliger gevoel, mama, als ze een vrouwelijke tuinman aannemen. Jammer dat je niet ook loodgieter bent, dan had je een bloeiend bedrijf.’)

‘Ik ben hovenier,’ zei Helen onnodig en ze wipte ongemakkelijk van haar

ene rubberlaars op de andere. ‘Ik heb een nieuwe klant in het dorp en stop-te even om de weg te zoeken.’ Waarom had ze gelogen? Nu zou hij haar vragen wie die klant was en zoals ze maar al te goed wist, kende iedereen in Little Rissington elkaar en dus zou ze door de mand vallen.

‘Ik zal maar niet vragen wie dat is,’ zei hij, iets meer op zijn gemak leek het, ‘want ik ben hier net komen wonen en ik ken nog niemand. Maar zoals u ziet, kan ik in de tuin wel wat hulp gebruiken.’

Hij lachte, een vriendelijke, gerimpelde lach. ‘Heb zelf nooit groene vingers gehad en mijn vrouw kan nu niets aan de tuin doen. Gewoon uit belangstelling, wat is uw uurtarief?’

Ze noemde haar gebruikelijke tarief en hij zei schouderophalend: ‘Klinkt redelijk. Wilt u misschien even rondkijken? Achter is nog een vrij grote tuin, misschien vindt u dat wel te veel.’

Helen schoot bijna in de lach. Te veel? Toen de kinderen nog klein waren, had ze in haar eentje voor die tuin gezorgd, naast al het andere werk. Ze had vaak gedacht dat dát de reden was geweest dat hun huwelijk op de klippen was gelopen: haar onvermogen om dat allemaal te doen met een echtgenoot naast zich die elke dag naar de stad op en neer moest en zich na negen uur ’s avonds in zijn stoel liet vallen. Waarna ze het de volgende dag weer moest doen, elke dag weer.

Maar de tuin had haar gered, haar geholpen te ontsnappen aan de loodzware sfeer binnenshuis, haar geholpen iets zinvol te doen. De tuin ging niet met haar in discussie.

‘Ik ben een harde werker,’ zei ze. Ze negeerde Dandy die als een gek in de bestelbus stond te blaffen en liep achter de man aan, door het zijhek van houten palen dat ze zelf had geplaatst toen Adam nog een baby was.

Haar telefoon piepte een sms. Ze keek er even naar en zag dat het David was. Meteen stopte ze haar mobieltje weer in de zak van haar marineblauwe fleecetrui.

Hoe had ze in vredesnaam kunnen vergeten hoe prachtig dit allemaal was! Aan de voorkant strekte het gazon met de lange borders zich uit. Ze zag dat er al jonge scheuten doorheen staken; de irissen die ze had geplant toen Becky een jaar of zes was; de fuchsia’s die Adam als peuter had geprobeerd uit te roeien; het verwilderde gebroken hartje. En achteraan de boomgaard, de prachtige appelboomgaard waar zij en de kinderen altijd cricket speelden met de appeltjes en waar zij de valappels voor de appeltaart had geraapt. ‘Wat denkt u ervan?’ Hij keek naar haar, bijna smekend. ‘Mijn vrouw is invalide, weet u. We wilden in de telefoongids op zoek naar een tuinman, maar dat u zomaar langskomt lijkt een gelukkig toeval, vindt u niet?’ Hij stak zijn hand uit. Een sterke hand met een stevige handdruk. ‘Ik heet Robin, Robin Michaels.’

Vertel het hem, zei een inwendig stemmetje. Vertel hem dat je hier hebt gewoond en dat je hier vanochtend alleen maar naartoe bent gekomen omdat je ex-man weer gaat trouwen en dat jij dat, om de een of andere onbekende reden, vreemd vindt en dat je daarom, alweer om de een of andere onbekende reden, terug wilde naar je vroegere huis. Als je het hem niet vertelt, komt het toch een keer uit. Iemand in het dorp zal je zien en hem vertellen dat je hier hebt gewoond en dan zal hij zich afvragen waarom jij het hem niet hebt verteld...

‘Ik ben Helen.’ Ze gaf hem een hand. ‘Ik zou volgende week dinsdag kunnen beginnen,’ voegde ze er opgewekt aan toe. ‘Komt dat uit?’

3

Mel

Mel speelde met de turkooizen oorbellen die ze op Portobello Road had gekocht – ze droeg altijd de grootste en felste die ze kon vinden om haar ‘uniform’ op te vrolijken, ook al droeg ze vandaag een spijkerbroek – en had haar blik zonder iets te zien op haar lege beeldscherm gericht. Het zou moeilijk zijn een betere slogan te verzinnen dan ZIN IN EEN TOETJE?

Toen ze was begonnen met het verzinnen van die pakkende teksten voor St. Mary’s, om voorbijgangers naar binnen te lokken, had de aartsdeken sceptisch gereageerd. ‘Ik weet niet zeker of dat verstandig is, Melanie,’ had hij gezegd. Hij zoog lucht naar binnen door de ruimte waar zijn twee ontbrekende tanden hadden gezeten en keek met een afkeurende blik naar haar tweedehands, zwartsuède laarzen met hoge hakken onder haar toga. (Ze kwam net van een begrafenis en had nog geen tijd gehad zich om te kleden.) ‘Ik ben het met je eens dat we deel moeten uitmaken van de moderne wereld, maar dan bestaat het gevaar, vind je ook niet, dat we trucjes gaan gebruiken, zoals bepaalde andere leden van onze gemeente.’

‘Dat vind ik niet.’ Mel bedwong haar neiging naar buiten te glippen voor een sigaret. De aartsdeken had altijd dat effect op haar, ook al was ze vijf jaar geleden al gestopt. ‘Het is geen trucje, het is een USP.’

Hij fronste. ‘Wát zeg je?’

‘Sorry. Dat is een Engelse marketingterm, een *unique selling point* oftewel uniek verkoopargument.’ Mel haalde snel een vel papier uit haar aktetas. ‘Dit zijn de bezoekersaantallen van de afgelopen vijf jaar. Je kunt zien dat die met tien procent zijn gestegen sinds ik hier vorige zomer ben gekomen. Ik wil ze nog verder laten stijgen, maar dat kan ik alleen doen met jouw hulp.’

Het was even stil gebleven en Mel kon zich goed voorstellen dat de aartsdeken zich niet voor het eerst afvroeg waarom hij haar had aangenomen: een blonde vrouw van midden veertig, moeder van twee kinderen, die na een gevarieerde carrière in de reclamewereld vrij laat bij de kerk was gekomen en nu dominee was geworden bij een traditionele kerk als St. Mary’s. Als ze allebei eerlijk waren, dacht Mel, had hij haar misschien vooral aangenomen omdat er maar heel weinig sollicitanten waren geweest, zowel mannen als vrouwen, voor deze nogal saaie plattelandsgemeente op zo’n drie kwartier van Oxford. ‘Goed dan.’ De aartsdeken had kleine slokjes van zijn earlgreythee genomen, waardoor zijn lippen vochtig waren geworden. Mel bedwong de nei-

ging ze droog te deppen, zoals ze bij haar kinderen had gedaan toen die nog klein waren. ‘We zullen het een halfjaar proberen en zien of de bezoekers-aantallen daardoor stijgen. Maar ik wil je teksten eerst zien voor je ze buiten plaatst, voor het geval ik ze niet geschikt vind. Ondertussen ben ik bang dat ik geen gunstige feedback krijg over de inloop-koffieochtenden die je organiseert als vervanging van de huisbezoeken aan onze parochieleden. Of over je nieuwe idee om als vervanging van het psalmenboek in de kerk een groot beeldscherm op te hangen waarop de tekst te lezen is.’

Mel staarde nog steeds naar haar lege beeldscherm en vroeg zich af of de aanvaringen met de aartsdeken wel de moeite waard waren. Ondanks haar jarenlange ervaring als copywriter vond ze het steeds moeilijker om de wekelijkse slogans te verzinnen waarmee ze de kloof hoopte te dichten tussen verleidende spreektaal en de God zoals de aartsdeken hem zag. Misschien, dacht ze terwijl ze geïrriteerd opstond van haar bureau, zou ze daar beter in slagen als er niet zulke afschuwelijke muziek uit Amy’s slaapkamer kwam.

‘Zet die muziek uit!’ Ze hoorde zichzelf die woorden al schreeuwen voor ze zich kon dwingen ze op een redelijker toon uit te spreken. Dat effect had de muziek van de kinderen altijd op haar; op zulke momenten was ze in staat haar kinderen iets aan te doen wat geen enkele moeder die goed bij haar hoofd was zelfs maar zou overwegen.

‘Relax, mama.’ Amy’s koele stem sneed door haar ziel, het gaf Mel het gevoel dat zij het opstandige kind was. ‘Er is geen enkele reden om zo te schreeuwen. Straks horen de burens je nog!’

Mel liep langs haar heen om het raam te sluiten, wat niet zo gemakkelijk ging. De pastorie was gebouwd in de jaren zestig, toen de kerk de prachtige Oude Pastorie had verkocht en de dominee vervolgens in deze ziellose doos had gestopt van gele baksteen en metalen kozijnen die altijd klemden. Het was ook een koud huis, dankzij de cv-installatie uit de jaren zestig die toen nieuw was maar nu dringend vervangen moest worden, net als de kunststofkeuken met de klemmende laden.

‘Ik kan zo niet nadenken,’ probeerde Mel uit te leggen. ‘Ik probeer de slogan van deze week te bedenken en daarna moet ik de preek schrijven, en ik kan me niet concentreren met die herrie.’ Ze ging op het bed zitten, naast Amy die op haar buik op haar schoolboeken lag, die ze zou moeten lezen in plaats van dat flut-tijdschrift.

Amy sloeg een bladzijde om waarop alweer een beroemdheid te zien was, in een paarse string en met een koperkleurige navelring dit keer. ‘Nou, dat hoeft je niet op mij af te reageren!’

‘Dat doe ik ook niet. Ik zeg alleen maar dat ik rust nodig heb, net als jij als je zou moeten leren...’

O nee, dat had ze helemaal niet willen zeggen!

‘Zeur niet zo, mama. Ik leer als ik wil leren. Ik ben een tiener. We hebben allemaal een andere manier om iets te doen, net als jouw God. Dat zou jij moeten weten.’

Jouw God... Amy zat in een fase waarin ze weigerde naar de kerk te gaan (‘Je kunt heus wel geloven zonder dat je naar zo’n saaie kerkdienst gaat!’), maar zowel Mel als Richard hadden besloten niet aan te dringen, ook al vroegen enkele kerkgangers elke zondagochtend weer waar de kinderen waren. ‘Geloof’ was volgens Amy een schoenenwinkel in plaats van een ongemakkelijke kerkbank.

‘Mag ik je tijdschrift eens zien?’ Mel wilde het pakken, in een poging het goed te maken. ‘Wat is het? *Charisma*? Nooit van gehoord.’

Amy snoof. ‘Het is op dit moment het best verkopende weekblad.’

‘Echt waar?’ Mels oude reclame-instincten namen het over. ‘Wat is de oplage?’

Amy keek haar wantrouwig aan. ‘Wat is dat?’

Mel leunde met haar rug tegen de muur. ‘Dat betekent hoeveel mensen het kopen. Als je echt journalist wilt worden, zou je dat moeten weten.’ Verdomme, ze deed het weer!

‘Jemig, je hebt ook altijd van alles op me aan te merken. Je hebt altijd kritiek op me. Josh vindt dat ook.’

‘Dat heb ik niet,’ zei Mel verbijsterd. ‘Ik probeer je alleen maar goede raad te geven.’

‘Te zeuren, bedoel je.’ Amy sprong van het bed af, waarbij een paar centimeter blote rug tussen haar T-shirt en haar spijkerbroek zichtbaar werd.

‘Heb je niet wat weinig aan?’

‘Heel grappig, mama. Maar ik ga. Sharon en ik gaan naar Oxford.’

‘Wacht even.’ Mel sprong van het bed. ‘Hoe gaan jullie daarnaartoe?’

Amy keek haar met een medelijdende blik aan. ‘Sharon rijdt.’

‘Maar ze heeft nog maar net haar rijbewijs.’

‘Dat betekent dus dat ze kan autorijden, ja toch?’

Mel dacht aan de begrafenis een maand geleden, van een jongen uit het dorp die was overleden toen zijn beste vriend in een bocht inhaalde. ‘Maar ze heeft nog niet veel ervaring.’

‘Jammer dan.’ Amy deed voor haar spiegel wat lipgloss op. Leuke kleur, die zou ze weleens willen lenen. ‘Nou, ik ben weg. Als je ons niet vanuit Londen naar dit verschrikkelijke dorp had meegesleept, zou ik niet kilometers hoeven reizen om te shoppen en mijn vriendinnen op te zoeken!’

Daar had ze een punt! Zelfs na vier jaar misten de kinderen hun oude thuis nog altijd. En als ze eerlijk was, gold dit ook voor Mel. Maar een dominee kon niet kiezen. Je ging waar de kerk je naartoe stuurde.

‘Bel me zodra je er bent.’

‘Misschien.’ Amy trok een paar roze flatjes aan die absoluut ongeschikt waren voor dit weer. ‘Als ik genoeg beltegoed heb.’

Mel streek met haar handen door haar haar, dat dringend geknipt moest worden. Die ochtend had ze een grijze haar achter haar oor ontdekt, ook al was ze nog maar net veertig. Hopelijk viel hij niet op tussen haar blonde haren, maar als ze er meer kreeg, moest ze er iets aan doen. ‘Vorige week heb ik dat nog aangevuld, waar is dat allemaal aan opgegaan?’

‘Aan telefoontjes, mama, omdat je altijd wilt weten waar ik ben.’ Ze was de kamer al uit en rende de trap af.

‘Heb je al ontbeten?’

‘Ik pak wel een banaan. Zeur niet zo!’

Pff, dacht Mel toen ze terugliep naar haar werkkamer. Hoe waren tieners ook alweer toen zij jong was? En waarom kon ze zelf niet redelijker zijn in plaats van alles er zomaar uit te flappen? Wacht eens even. ‘FLAP HET ER MAAR UIT,’ typte ze. Nee, dat was niet goed. ‘LET IT BE.’ Niet slecht. ‘LET HIM BE.’ Zou iedereen de zinspeling op de Beatles snappen? Ach, als dat niet zo was, gaf het niet omdat het toch goed klonk. Nou, zo moest het maar. Nu ging ze haar preek schrijven en daarna, als ze geluk had, kon ze gaan joggen. Als ze niet elke dag kon joggen, had ze altijd het gevoel dat ze iets miste. Het gaf haar tijd om na te denken, ruimte in haar hoofd.

Op dat moment werd er aangebeld. Sharon misschien. Amy kon wel opendoen. Eigenlijk wilde ze opstaan en iets als ‘Voorzichtig zijn!’ of ‘Kijk uit voor die gevaarlijke bocht voor de Headington Rotonde,’ tegen haar dochter zeggen. Maar Amy zou woedend worden als ze dat deed. Ze moest leren hen los te laten, dat zei Richard ook altijd. Makkelijk praten voor hem, hij zag de dingen niet die zij moest zien. Hij was geen getuige van het verdriet van de vrouw verderop in de straat wier nieuwe (tweede) echtgenoot onlangs was overleden aan een hartaanval. Hij was geen...

Wacht eens even. Dat wás Sharon niet. Dat klonk als de stem van een man. Maar Richard kon nog niet terug zijn van zijn sollicitatiegesprek, want als hij het wel was, betekende dit dat hij die baan niet had gekregen. Nee. Richard was het zeker niet. Alstublieft God, niet weer een parochielid, dan zou ze die preek voor de lunch nóg niet af hebben.

Prima. Niemand riep haar beneden. Amy zou wel hebben verteld dat ze aan het werk was. Nu voelde ze zich toch wel schuldig, want een goede dominee – een dominee die niet tegen haar kinderen schreeuwde – zou altijd bezoek ontvangen en tegelijk een preek schrijven en ook minstens één keer per week seks hebben.

Mels vingers vlogen over het toetsenbord. Dat was het. Dat was de sleutel, de essentie van haar preek. ‘We willen álles doen, maar is dat wel wat God wil? Soms moeten we te veel doen...’

Een uur later leunde ze uitgeput achterover. Dat gebeurde altijd als ze schreef, dan vloog de tijd voorbij. Lieve help, ze had Joshua allang moeten wakken. Hoe konden jongens van vijftien tot twaalf uur slapen?

‘Josh.’ Ze streelde zijn hoofd. ‘Josh. Opstaan. Het is bijna bedtijd.’

Hij kreunde en draaide zich om. Ze trok zijn dekbed van hem af. ‘Kom op, Josh. Je moet je huiswerk doen.’

‘Rot op, mama! Je ziet toch wel dat ik lig te slapen?’

Mel was doodsbang dat een van haar parochieleden dit soort gesprekken een keer zou horen. ‘Josh, je mag geen “rot op” zeggen. Dat is niet aardig.’

Hij sliep alweer of deed alsof, net zoals zij deed alsof ze de seksblaadjes onder zijn bed niet zag. Ze zei tegen zichzelf dat het niet afschuwelijk, maar juist gezond was dat haar zoon op zijn leeftijd de voorkeur gaf aan de papieren versie in plaats van aan het echte werk.

Haar maag knorde en daarom ging ze naar beneden om wat gebakken aardappels in de magnetron te doen. Ze voelde zich vast beter als ze iets had gegeten. Toen ze langs het haltafeltje liep, zag ze een briefje van Amy: *Er kwam een ouwe vent langs om over zijn trouwerij te praten. Walgelijk! Hoe kunnen mensen op die leeftijd aan Dat Soort Dingen denken! Kun je hem bellen? PS Het spijt me van onze ruzie.*

Mel voelde meteen spijt en opluchting, en belde haar dochters mobieltje.

‘Hallo, met Amy. Ik heb het heel druk, dus als je een bericht inspreekt, probeer ik tijd te vinden je terug te bellen.’

Opeens was ze bang. Ze zouden er toch al moeten zijn? Of wilde Amy gewoon niet opnemen? Misschien was een sms minder opdringerig. *Gt t gd mt je?*

Amy plaagde haar altijd met haar beperkte sms-vocabulaire. Ze had gelijk. Zij zou van sms'en nooit een sms-duim, zoals Amy het noemde, krijgen. Ze gebruikte maar een paar vaste zinnen, zoals ‘Drnk nt tvl’ en ‘Wnr km je ths?’ Haar mobieltje piepte. Mels hart sloeg over van opluchting. Amy had een sms'je teruggestuurd.

Zn dr. Bl je ltr.

Hèhè. Nu kon ze zich ontspannen. Zou ze nu haar twee stukjes chocolade-reep nemen als traktatie na de gebakken aardappels en... wacht even. Was dat Richards sleutel in het slot?

‘Hallo.’ Ze streek even met haar wang langs de zijne. ‘Hoe is het gegaan?’

Richard haalde zijn schouders op. ‘Tijdverspilling. Al na vijf minuten lieten ze duidelijk merken dat ze op zoek waren naar een jonger iemand.’

‘Dat mogen ze tegenwoordig helemaal niet meer zeggen! Ze konden toch op je cv al zien hoe oud je was?’

‘Kennelijk hebben ze er niet goed naar gekeken.’ Richard praatte met de berusting van iemand die al bijna een jaar werkloos is. ‘Volgende week heb ik gelukkig nóg een sollicitatiegesprek.’

‘Het is niet eerlijk.’ Mel zette een kop koffie voor hem neer. ‘Dat ze je op een zaterdag helemaal voor niets naar de stad laten komen, terwijl...’

‘Rustig maar, Mel.’ Richard legde een hand op de hare. ‘Het heeft geen zin je daarover op te winden. Hé, is dat jouw mobieltje?’

‘Ja. Waar heb ik hem gelaten? O, hij is al opgehouden.’

‘Hij begint alweer.’ Richard pakte het weekendkatern van de krant. ‘Hieronder ligt hij. Hallo? Sharon? Ja, met Amy’s vader. Wat?’

Hij draaide zich om en keek haar precies zo aan als haar zoon vroeger deed als hij zich pijn had gedaan en verwachtte dat zij hem wel zou troosten. ‘Wil je dat nog eens zeggen?’

Om de een of andere reden, alleen al door naar het gezicht van haar man te kijken, wist Mel precies wat hij zou zeggen.

4

Janie

‘Er is kennelijk een ongeluk gebeurd, vlak bij Cornmarket,’ zei Janie terwijl ze net deed alsof ze haar lijst bestudeerde, hoewel de woorden – zoals altijd – alleen maar gekke vormen op het papier waren. ‘Daardoor was de trouwauto die de bruid zou ophalen bijna tien minuten te laat.’

‘Dat is niet bepaald goed, toch?’ snauwde Linda.

Inderdaad, wilde Janie zeggen, en geef me daar ook maar de schuld van. ‘Nou ja, ik ben bang dat we daar niet veel aan kunnen doen. Misschien heeft de bruidegom daardoor de tijd ervandoor te gaan. Sorry, grapje.’

Helaas had Linda niet veel gevoel voor humor. ‘Hoe dan ook,’ zei Janie snel, ‘het probleem met de glazen tijdens de receptie is opgelost. De bloemen zien er prachtig uit, ik ben vanochtend even gaan kijken, en de taxi die de nieuwe meneer en mevrouw Foster naar het vliegveld zal brengen, is geboekt.’

Linda snoof met tegenzin, alsof ze had gehoopt dat Janie iets verkeerd had gedaan. Na de laatste waarschuwing had Janie het gevoel dat Linda niet kon wachten tot ze weer een fout maakte, omdat die zeker haar ontslag zou betekenen. Het was niet eerlijk. Zoals ze tijdens het vorige openhartige gesprek met Becky al had gezegd, was het niet zo dat ze echt iets vreselijks had gedaan. Ze had alleen een paar kleine foutjes gemaakt, zoals donkerrode rozen bestellen in plaats van witte fresia’s. En dat zou helemaal niet zo erg zijn geweest, als de bruid niet toevallig de pest aan rode rozen had gehad, omdat de bruidegom die bloemen altijd naar zijn vorige liefde stuurde. Ze slaakte een zucht. Werken voor een weddingplanner zou leuk moeten zijn in plaats van zwaar. ‘Hoe laat gaat het vliegtuig?’

Janie keek naar haar lijst en probeerde wijs te worden uit alle cijfers. ‘Om achttienhonderd uur precies. Ze hoeven er met deze tickets maar twee uur van tevoren te zijn, omdat...’

‘Achtthonderd uur!’ schreeuwde Linda, met een dikke blauwe ader op haar voorhoofd. De stressader, noemde Janie hem. Die werd altijd zichtbaar bij een spoedgeval of een mogelijke ramp. ‘Maar dat is zes uur. Dan moeten ze uiterlijk om twee uur worden opgehaald en dat betekent dat ze het grootste deel van hun trouwreceptie zullen missen!’

Janie werd koud van schrik. Waarom gebruikten mensen ook een vierentwintiguursklok? Dat was zó verwarrend. Waarom zeiden ze niet gewoon zes uur ’s avonds in plaats van achttienhonderd uur zodat je dacht dat ze

acht uur 's avonds bedoelden? En waarom kon ze maar niet onthouden dat je 'receptie' moest schrijven in plaats van 'reseptie'?

'Het spijt me. Ik heb geen idee hoe dat gebeurd kan zijn. Luister, ik zal de taxi omboeken en...'

Linda's ader dreigde te barsten. 'Maar ze kunnen hun eigen trouwreceptie toch niet mislopen! Dat is toch geen goed begin van hun huwelijksleven? Bovendien moet ik er niet aan denken wat dit voor gevolgen heeft voor de naam van ons bedrijf!'

Linda had haar vuisten zo stevig gebald dat Janie even bang was dat ze haar zou aanvallen. 'Luister, het spijt me.' De woorden leken wollig uit haar mond te komen. Dat gebeurde altijd als ze zich aangevallen voelde. 'Het is mijn fout. Tenminste, dat denk ik. Ik vraag wel even of de vliegmaatschappij de vlucht niet heeft veranderd zodat we in elk geval compensatie kunnen claimen en...'

Linda stond nu zo dichtbij dat Janie haar mondwater rook. 'Er is geen sprake van compensatie, niet voor ons en niet voor jou. Omdat het jouw fout was! Je bent ontslagen, Janie! En denk maar niet dat je een getuigschrift meekrijgt!'

Als dit soort dingen gebeurden, wist Janie uit ervaring, kon ze maar het beste een wandeling gaan maken. Geen voettocht, zoals Linda en eerdere werkgevers hadden geopperd, maar een fijne, rustige wandeling langs de rivier. Daar waren in deze tijd van het jaar vrijwel alleen toeristen of dronken studenten in een bootje, maar er waren wel heel veel eenden om naar te kijken en een enkele moedige, naakte zwemmer bij Parson's Point. Zij en Becky hadden daar ook een keer naakt gezwommen, nadat ze de uitslag van hun middelbareschoolexamen hadden gehoord. Het was ijskoud geweest, maar wel heerlijk.

Niet lang daarna had Becky op de universiteit Steve leren kennen, een baan bij een tijdschrift gekregen en vervolgens twee kinderen gekregen. Dat was allemaal zo snel achter elkaar gebeurd dat iedereen, ook Janie die altijd het gevoel had dat ze jonger was dan ze was, zich hierdoor overdonderd voelde. 'Het feit dat je ouders zijn gescheiden, betekent echt niet dat je dit allemaal moet doen, hoor,' had ze tegen Becky gezegd. 'Je kunt je eigen veiligheid creëren. Dat is veel beter, omdat je jezelf niet in de kou zult laten staan.'

De ironie, dacht Janie toen ze aan de oever van de rivier ging zitten en haar schetsboek tevoorschijn haalde, was dat sommige mensen zouden denken dat Janie zichzelf wel in de kou had laten staan. Veel mensen hadden problemen met lezen en schrijven, zoals Mac altijd zei, maar slaagden er toch in een goede baan te krijgen. Bovendien maakte ze niet altijd fouten. Dat aardige stel bijvoorbeeld, de toekomstige Wilsons, die vorige week bij haar waren, waren immers echt onder de indruk geweest van haar voorstellen?

Verdorie! Als ze niet zo stom was geweest, had ze nu misschien nog steeds een baan gehad. Een baan die ze weliswaar niet echt wilde, maar waarmee ze wel de vaste lasten kon betalen van de kleine cottage die zij en Mac huurden. Ze kón immers geen nieuwe baan zoeken, doordat ze niet eens zonder hulp een sollicitatieformulier kon invullen.

‘Relaxed, dat ben je,’ had haar moeder altijd geïrriteerd gezegd. Maar daar was toch niks mis mee? Zoveel mensen waren té opgefokt, zoals die arme Becky, die totaal was veranderd sinds dat tijdschrift haar leven had overgenomen. Ze hadden al eeuwen niet meer gezellig gekletst omdat Becky op haar werk geen privételefoontjes kon voeren en zich als ze thuis was alleen maar opwond over haar kinderen.

Kinderen. Janie keek naar haar potloodtekening van het silhouet van de brug boven haar, met een denkbeeldige figuur erop die op haar neerkeek. Dat was het enige waar ze graag veel tijd aan zou besteden. Laatst had ze zich gerealiseerd dat ze naar een paar kinderwagens keek en dacht dat ze een kindje met zo’n sprietig bosje haar best leuk zou vinden. Ze was immers een goede peetmoeder geweest, toch? Behalve dan die keer in de London Eye dat ze Ben was kwijtgeraakt? En zelfs toen had ze hem binnen twintig minuten weer teruggevonden en hem meteen met een uitstapje naar de speelgoedwinkel omgekocht zodat hij het niet tegen zijn moeder zou zeggen.

Niet slecht, dacht ze, toen ze naar haar tekening keek. De denkbeeldige figuur had een gezicht gekregen. Een vriendelijk gezicht met een licht baardje. Waarom kon ze wél tekenen – en een beetje schilderen – maar niet lezen? Ze had altijd het gevoel dat de woorden haar vanaf de pagina besprongen. Er kwam een ambulance met gillende sirene langs en ze kon bijna vóelen hoe hard hij reed. Janie liep terug naar Cornmarket. Ambulances zouden niet zo snel moeten rijden, dacht ze. Ze vond het vreemd dat de zwaailichten zo mooi leken – als saffierblauwe kerstlampjes – terwijl ze in feite betekenden dat er iets ernstigs aan de hand was.

‘Hallo, vriendin!’

Een kleine, donkere vrouw met een hoofddoek op en iets wat op een roestbruin met grijs gestreepte deken leek, om zich heen geslagen, zwaaide met een exemplaar van de daklozenkrant naar haar. Vriendin? Ze had die vrouw nog nooit gezien!

‘Sorry. Ik heb geen geld. Ik ben net ontslagen.’

‘Alsjeblieft, vriendin, kom eens hier.’

Ze had een zwaar accent (Turks?) en Janie liep onwillig naar haar toe. De vrouw zat op een krukje voor de drogist. Verbazingwekkend dat ze niet was weggestuurd.

‘Je hebt een knap gezichtje.’

Janie verbaasde zich altijd over de manier waarop sommige mensen naar

haar keken. Ze vond zichzelf niet echt knap of zo, maar bepaalde mensen – zoals Mac – vonden haar donkere uiterlijk bijzonder aantrekkelijk. Of misschien keken ze naar haar vanwege de roze highlights die ze vorige week zelf had aangebracht. Meestal paste ze de kleur van haar haren aan bij haar stemming, volgende maand nam ze misschien donkerblauw of lichtgroen. Maar ook al had ze een complimentje gekregen, toch was ze niet van plan anderhalve pond uit te geven.

‘Geef me je hand eens.’

Om de een of andere reden stak ze haar hand uit. De vrouw van de daklozenkrant draaide hem om en volgde met een vinger de lijnen in haar handpalm. ‘Je hebt een vriendje. Je hebt hem al een tijdje, maar hij is niet de ware.’ Hoewel Janie dit zelf ook al vaak had gedacht, was ze toch een beetje teleurgesteld toen ze dit hoorde. ‘Er zullen zich nieuwe kansen aandienen en daar mag je geen nee tegen zeggen. Je moet moedig zijn. Heel moedig.’

De vrouw hield haar hand nu nog steviger vast en keek haar aan. Janie moest haar best doen het niet uit te proesten.

‘Je gelooft me niet.’ De vrouw keek haar vriendelijk aan, op dezelfde manier waarop de hond van Becky’s moeder haar aankeek als ze hem tijdens het eten geen hapje gaf.

‘Ja hoor, echt wel. Hier, dit is voor jou.’

De vrouw stopte de munten in haar wijde mantel. ‘Dank je wel, vriendin.’ Ze zwaaide met het tijdschrift. ‘Tot volgende week?’

Waarom had ze dat nu gedaan? Ze kon dat ding niet eens lezen! Ze stak de straat over en kon maar net de ambulance ontwijken die met gillende sirenes vanaf Cornmarket terugreed naar het ziekenhuis. Ze hadden de weg afgezet, zag ze. Dat zou wel een afschuwelijk ongeluk zijn geweest.

Er zouden zich dus nieuwe kansen voordoen en zij mocht daar geen nee tegen zeggen? In haar zak begon haar mobieltje te trillen. Ze hoopte dat het Mac was en niet Linda.

‘Becky! Wat een verrassing! Ik dacht net aan je. Hoe gaat het met mijn peetkinderen?’

‘Oké.’

‘Nou, jij klinkt niet oké. Wat is er aan de hand?’

Becky’s stem klonk vlak. ‘Mijn vader gaat weer trouwen.’

‘Echt waar?’ Janie probeerde zich te herinneren wanneer ze Becky’s vader voor het laatst had gezien. Toen ze nog op school zaten, woonden ze zo ongeveer in elkaars huis, zelfs nadat de ouders van haar vriendin waren gescheiden. Na die tijd zag ze Helen, Becky’s moeder, veel vaker, die was toen veel warmer en benaderbaarder dan haar eigen moeder. Becky’s huis was haar tweede thuis geweest, tot Becks naar de universiteit ging. ‘Vind je haar aardig?’

‘Ik zie haar deze week voor het eerst. Niemand heeft haar nog gezien. Niemand weet wie ze is of hoe ze is en waarom papa dit zo snel doet. Hij kent haar nog maar twee maanden. Het is belachelijk! Ze kan wel een seriemoordenaar zijn of op zijn geld uit zijn.’

Becky was weliswaar haar beste vriendin, maar toch had Janie haar altijd behoorlijk egoïstisch gevonden. Misschien kwam dat doordat Helen haar na de scheiding had verwend, ter compensatie. Ze gaf Becky altijd wat ze wilde, of het nu een nieuwe cd-speler was of een designerspijkerbroek. Maar Janie kende Becky al heel lang en bovendien was Becky een van de weinige mensen die geen medelijden met haar hadden, maar haar behandelden als de persoon die ze was. ‘Toe nou, Becky, je wilt toch zeker dat hij gelukkig is?’

‘Natuurlijk, maar met haar wordt hij dat echt niet!’

Janie schoot in de lach. ‘Dat weet je niet. Dat weet je pas als je haar hebt ontmoet.’

‘Misschien wel. Hoe gaat het met jou?’

‘Met mij? Nou, ik ben net ontslagen door *Weddings for You* vanwege een stomme vergissing over een tijdstip, dus ik zit weer eens zonder werk. Maar je hoeft je geen zorgen te maken, hoor, er komt wel weer iets voorbij. En ik heb net zo’n maffe ontmoeting gehad met een...’

‘Stop!’ Becky’s stem klonk schrill van opwinding. ‘Ik bedenk net iets geweldigs! Jij kunt papa’s bruiloft organiseren. Je hebt ervaring genoeg. Dan heb je werk en...’

‘Maar ik werk toch niet meer voor een weddingplanner!’

‘Nou en? Dan begin je je eigen bedrijf. Mijn vader hoeft toch niet te weten dat hij je eerste klant is? Weet je, Janie, volgens mij lopen jouw banen allemaal op niets uit omdat je niet voor iemand anders kunt werken. Dat heb ik al eens eerder tegen je gezegd. Je moet je eigen bedrijf opzetten. Je kunt gewoon vanuit je huis werken en je hebt al die contacten... Het is een geweldig idee.’

Zeg geen nee tegen nieuwe kansen... Had die vrouw dát soms bedoeld?

‘Maar stel dat je vader en zijn verloofde niet willen dat ik het doe?’

‘Dat willen ze wel!’ Becky’s stem klonk grimmig en vastbesloten. ‘Hij is me wel iets schuldig. Bovendien trouwen ze pas in november. Dan heb je bijna negen maanden de tijd om te oefenen. En als ze de bruiloft afblazen, zorg ik ervoor dat ze je toch betalen. Doe het maar, Janie. Je hebt niets te verliezen. Toch?’